

РЕШЕНИЕ

№ 30725

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разглежда дело номер **11176** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. 186, ал. 4 от ЗДДС.

Образувано е по жалба на „ДИВЕСТ БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], с посочен съдебен адрес: [населено място],[жк], [улица], вх. А, ет. 5, ап.31, представлявано от управителите В. П. и Д. П., чрез адв. И. от ПАК срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4491-0165521/07.10.2025 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която по отношение на жалбоподателя и на основание чл. 186, ал. 1, т. 1 б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС е постановено „запечатване на търговски обект“ и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, относно обект – пицария „Анкора“, находяща се в [населено място], [улица].

В жалбата се твърди, че в случая е има издадена на 21.08.2025 г. касова бележка за извършено от клиент в търговския обект чрез ПОС-терминално устройство, но трансакцията не е преминала успешно през устройството, независимо, че на телефона на клиента е отразена като успешна. Отразено е, че когато клиентът е получил смс, че плащането не е минало, в деня на извършване на проверката - 25.08.2025 г., е дошъл отново в обекта и е заплатил отново същата сума с карта чрез ПОС-терминалното устройство, за което била издадена само бележка от това устройство и не е издаден фискален касов бон, тъй като такъв е издаден на 21.08.2025 г. Независимо от това и подаденото възражение срещу съставения АУАН административният орган издал оспорената заповед. Наведени са доводи, че са налице две самостоятелни основания за отмяна на издадената заповед – нарушение на принципа *non bis in idem* и нарушение на принципа на пропорционалността, доколкото за нарушението е издадено и НП, с което на дружеството е

наложена имуществена санкция. Развива съображения за нарушение на принципа на съразмерност на наложената санкция. Иска се отмяна на заповедта за прилагане на ПАМ като незаконосъобразно издадена.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се представлява.

Ответникът чрез юрк. И., оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

С обжалваната заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4491-0165521/07.10.2025 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е наложена принудителна административна мярка „запечатване на обект“ – пицария „Анкора“, находяща се в [населено място], [улица], стопанисван от „ДИВЕСТ БГ“ ООД и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1 б. „а“ и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС – за 1 брой плащане, извършено чрез ПОС – устройство в размер на 28.22 лева в 12.30 ч. на 25.08.2025 г., видно от разпечатка на КЛЕН, няма издадена фискална касова бележка от наличното в обекта и в рботен режим фискално устройство.

За установените факти и обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка сер. АА № 0165521/25.08.2025 г. на ТД на НАП-С. и акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № F845318/03.09.2025 г., съставен от инспектор по приходите в НАП при ЦУ.

Установено е, че за същото нарушение е издадено наказателно постановление № 853263-F845312/02.10.2025 г., с което е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лева (приложено).

Това обстоятелство е намерило отражение в оспорената пред настоящата инстанция ЗПАМ, а от там и определяне на размера на периода, за който е запечатан обекта.

При така установената фактическа обстановка и след като прецени доводите и възраженията на страните от една страна и извърши проверка на оспорения акт, съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК на всички основания по чл. 146, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и при наличието на правен интерес. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 09.10.2025 г., а жалбата е подадена до съда на 22.10.2025 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган – Началник отдел „Оперативни дейности“ – С., ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, съгласно Заповед № ЗЦУ-1148 / 25.08.2020 г. на Изпълнителния директор на НАП стр. 101 от делото.

Процесната заповед съдържа правните и фактическите основания за нейното издаване, посочен е срокът за налагане на ПАМ, с оглед на което Съдът намира, че е спазена установената форма съобразно чл. 146, т. 2 АПК във вр.с чл. 59, ал. 2 АПК.

Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство (фискален бон) или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност (системен бон), независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Получателят е длъжен да получи фискалния или системен бон и да ги съхранява до напускането на обекта. Разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г. регламентира, че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършваните от него продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД, освен когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна

сметка, кредитен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик на платежна услуга по смисъла на Закона за платежните услуги и платежните системи, или чрез пощенски паричен превод, извършен чрез лицензиран пощенски оператор за извършване на пощенски парични преводи по смисъла на Закона за пощенските услуги.

В разглеждания случай, въз основа на приетите по делото писмени доказателства, се установява по несъмнен начин, че при извършената на 25.08.2025 г. в 11.47 часа проверка не са били налице доказателства (данни във фискалните устройства) за издаден фискален бон за 1 брой извършено плащане чрез ПОС устройството в размер на 28.22 лева. Не се спори, че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство. Издаването на фискална касова бележка за извършената покупка, заплатена в брой, е било дължимо съгласно цитираните по-горе в решението разпоредби от ЗДДС и Наредба № Н-18 от 13.12.2006 г.

Независимо от установеното нарушение по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е в противоречие с материалния закон и целта му по следните съображения:

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС принудителната административна мярка запечатване на обект за срок до 30 дни, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се прилага на лице, което не издаде съответен документ за продажба по чл. 118. Съдът намира, че в конкретния случай са доказани фактическите основания, посочени от административния орган при издаване на процесната заповед. Същевременно се касае до прилагане на принудителната административна мярка, което следва да съответства на целите, регламентирани в чл. 22 от ЗАНН и в частност, както посочва органът - да се предотврати извършването на друго противоправно поведение от страна на нарушителя и заедно с това принудата следва да кореспондира с принципа за съразмерност, прогласен с чл. 6, ал. 2 АПК.

Доколкото в случая се сочи, че целта на мярката е превантивна, да преустанови бъдещо отклонение от данъчно облагане, то не се установява как тази превенция ще се постигне с 14 - дневно затваряне на търговския обект. Действително, съгласно установяванията на органа, в случая е констатирано нарушение по неиздаване на фискален бон. Въпреки това, съдът намира, че затварянето на търговски обект за определения срок е незаконосъобразно. От една страна липсват констатации от установеното нарушение да са произлезли такива вредни последици за фиска, което да води до налагане на максималния срок на мярката, което се явява толкова необосновано. От друга страна, приложените обяснения от Г. П. Й., разпечатки от платежни нареждания и фискални бонове за 21.08.2025 г. и от 25.08.2025 г., подкрепят изложеното в жалбата, че действително поръчка на храна на стойност 28.22 лева е заплатена на 21.08.2025 г. и на 25.08.2025 г., свлед като първоначалната трансакция не е успешна.

Мярката е несъразмерна и защото паралелно с нея е налице и наложена имуществена санкция за въпросното нарушение. Издаването на заповед, с която се налагат ПАМ, а същевременно и наказателно постановление, с което се налага имуществена санкция за едно и също нарушение е в противовес на принципа за съразмерност, посочен в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от АПК. Съгласно посочената правна норма, административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. В този смисъл съдът съобрази и Решение от 04.05.2023 г. по дело С-97/21 (MV – 98), в което Съдът на Европейския съюз постанови, че „член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено

лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение“. В този смисъл е и практиката на ВАС на РБ: решение № 5983 от 04.06.2025 г. по адм. дело № 3657/2025 г.; решение № 4664 от 07.05.2025 г. по адм. дело № 703/2025 г.; решение № 4246 от 23.04.2025 г. по адм. дело № 328/2025 г.; решение № 4057 от 15.04.2025 г. по адм. дело № 122/2025 г.; решение № 3061 от 24.03.2025 г. по адм. дело № 629/2025 г.; решение № 8855 от 16.07.2024 г. по адм. дело № 3069/2024 г., решение № 5542 от 08.05.2024 г. по адм. дело № 11372/2023 г. и др. В същата, при съобразяване с тълкуването на член 273 от Директива 2006/112/ЕО и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз с решението на СЕС по дело C-97/21 от ВАС на РБ се приема за незаконосъобразно кумулиране на негативни за съответното лице мерки, наложени с два самостоятелни акта, които подлежат на обжалване по различен ред, което не позволява да се гарантира, че тежестта на наложените санкции съответства на тежестта на установеното нарушение.

В случая на дружеството – жалбоподател за нарушения на чл. 118 от ЗДДС са наложени две отделни мерки, всяка от които с утежняващо правната му сфера действие - имуществени санкции и ПАМ „запечатване на търговски обект“. Наред със заповедта за запечатване е издадено наказателно постановление, с което е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лева. Изтърпяването и на принудителната мярка за 14 дни запечатване на търговския обект заедно с наложената имуществена санкция в размер 1 000 лева, не съответства на тежестта на нарушението неиздаване на фискален бон за плащане в брой на стойност от 28.22 лв.

Съдът не споделя становището, че тълкуването в решението на СЕС по дело C-97/21 е приложимо само, ако другата санкция е стабилен акт, т. е. в случая наказателното постановление за същото нарушение да е влязло в сила. Противоречието с правото на ЕС възниква с паралелното водене на двете производства и след това налагане на санкционните актове по тях – административнонаказателно и по прилагане на принудителна мярка, тъй като липсва механизъм за тяхното координиране, за преценката на общата тежест върху адресата, при налагане на санкциите и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение. Самото съществуване и едновременно прилагане на тези две отделни и самостоятелни процедури, насочени към санкциониране на едно и също деяние, е достатъчно, за да се приеме нарушение на чл. 273 от Директива 2006/112/ЕО и чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС. ПАМ „запечатване на търговски обект“ има очевиден санкционен и възпиращ ефект, поради което притежава наказателен характер по смисъла на Хартата. Тълкуването в решението е, че правото на ЕС не допуска такава национална разпоредба, съответно прилагането ѝ води до постановяване на незаконосъобразни актове. Ето защо, заповедта за налагане на ПАМ в кумулация с наложена за същото нарушение имуществена санкция по ЗАНН противоречи на правото на ЕС и на принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 АПК.

В заключение оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-С4491-0165521/07.10.2025 г. г., издадена от С. К. Д. – началник отдел „Оперативни дейности“ С. в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, е издадена от компетентен административен орган, който обаче е приложил неправилно релевантните за случая и обсъдени по - горе материалноправни норми и с издаването ѝ не е способствал да бъде изпълнена целта на закона, предвид което заповедта следва да се отмени.

С оглед изхода на спора е основателно искането на оспорващия за присъждане на разноски по делото, които следва да бъдат уважени в доказвания размер от 536.86 евро (с левова равностойност 1050 лева, от които 1000 лева за адвокатско възнаграждение и 50 лева внесена държавна такса).
Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 186, ал. 4 ЗДДС, Административен съд София - град, 46-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „ДИВЕСТ БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителите В. П. и Д. П., чрез адв. И. от ПАК, заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № ФК-С4491-0165521/07.10.2025 г. на началник отдел „Оперативни дейности“ С., главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на дружеството жалбоподател е наложена ПАМ – запечатване на търговски обект - пицария „Анкора“, находяща се в [населено място], [улица], и „забрана за достъп до него“ за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“, вр. чл. 187, ал. 4, изр.3 и чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА НАП да заплати на „ДИВЕСТ БГ“ ООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от управителите В. П. и Д. П., сумата от 536.86 евро, представляваща разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: